

Nazval jsem vás

přáteli

Randolph Kubíček

Nazval jsem vás přáteli

Randolph Kubíček

Nazval jsem vás přáteli

Obsah

Úvod.....	3
1. Kdo je to přítel?.....	4
2. Jak být přítelem.....	6
3. Přítel miluje v každém čase.....	8
4. Přítelova zrada.....	11
5. Přítel Boží nebo přítel světa.....	14
6. Dokonalé přátelství.....	16

Úvod

Zdá se, všechny věkové skupiny dnes spojuje dilema, jak najít opravdového přítele. Kolik z nás bylo přáteli zklamáno a bolest z takového zklamání si dodnes neseme v sobě? Prožívají to všichni od dětského věku, kdy se vrací ze školy smutní ze zničeného přátelství a snaží se přijít na to, co se vlastně stalo. Ať ve škole, v práci, doma nebo v církvi, vždy když dojde mezi dvěma lidmi k porušení důvěry, se zdá velmi obtížné tuto důvěru obnovit **„Ukřivděný bratr se uzavře jak město, rozepře působí jako hradní závory“ (Příslaví 18:19).**

Každý prožil takovouto bolest, která je často vůbec tou nejhorší, protože zraňuje srdce, mysl i city člověka. Je ale naděje. Bůh nás v tom nenechal osamocené, abychom si to vyřešili sami. Bible nám dává jasný návod a porozumění k tomu, jak si získat a udržet přátele. Jako u všeho ostatního je k tomu ale potřebná snaha a rozumnost.

Zdá se, že za všechna léta ve službě a podnikání jsem nasbíral dostatek zkušeností k tomu, abych si uvědomil, že Bůh má v tom, co říká ve svém Slově, vždy pravdu. Pojďme proto společně pátrat, co Bůh říká o tom, jak se těšit ze vzájemného přátelství.

Randolph Kubíček

Kapitola první

Kdo je to přítel?

Pravděpodobně nejlepším místem, kde začít, je u definice slova přítel. Podle Oxfordského slovníku to je: „*Osoba, se kterou prožíváme pouto vzájemné náklonnosti, s níž nás zpravidla nepojí sexuální či rodinné vztahy.*“ Slovo samo je germánského původu příbuzné holandskému slovu *vriend* a německému *Freund*, pocházející z indoevropského kořene slova znamenajícího „*milovat*“.

Chceme-li se s někým spřátelit, znamená to milovat je pro to, kým jsou. Když otevíráme srdce druhému člověku, sami se tím vydáváme všanc. Má-li být ale přátelství vzájemné, kdy lásku jak přijímáme, tak dáváme, je to nezbytné. Jednostranné přátelství není opravdovým přátelstvím. Pokud jsme upřímní, musíme si přiznat, že druhé buď rádi máme, nebo nemáme. Je ale v nejlepším zájmu každého člověka budovat přátelství, která jsou trvalá a vzájemně obohacující, která vydrží jak v časech dobrých tak zlých.

Od samého počátku Bůh věděl, že není pro člověka dobré být sám. Proto mu stvořil člověku (Adamovi) pomocnici a přítelkyni (Genesis 1:18, 23-24). Na chvíli se zamyslete nad tím, co by se stalo, kdyby spolu Adam a Eva z nějakého důvodu nevycházel a jeden druhého neměli rádi. Lidstvo by nikdy nevzniklo. Bůh ale věděl, že spolu budou muset nejen vycházet, ale stanou se jedním tělem, manželi. Když mi Bůh našel moji manželku, našel mi také nejlepší přítelkyni. Proto jsem také výběr manželky nechal na Bohu. Sám bych to býval zpackal.

Jakmile ale skrze Adamovu a Evinu neposlušnost do světa vstoupil hřích, došlo k první hádce. Když se stane chyba, snažíme se přesunout vinu na někoho jiného. V Genesis 3:11-13 se Bůh ptá: „*Nejedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst?*“ Adam dává podle mého názoru špatnou odpověď. Vinu hází na Boha: „*Žena, kterou jsi dal, aby byla se mnou...*“ A jéje! „Bože, vlastně za to můžeš ty!“ Už jste někdy mezi přáteli slyšeli tato slova: „To je tvoje chyba.“ A aby toho nebylo mále, Adam dodává: „*ta mi dala z toho stromu, a já jsem jedl.*“ Chudáček Adam měl hrozný den. Nejdřív za všechno může Bůh a potom jeho vlastní žena. Díky Bohu za Jeho milost a lásku. Jsou ovšem manželky, které neprokazují

Nazval jsem vás přáteli

milost, jako nám dává Bůh. Adam byl ten večer pravděpodobně bez večeře a přespal sám někde na stromě.

Pokud je společným jmenovatelem vzájemného přátelství láska, pak musíme přestat svalovat vinu na druhé. I když Eva chybovala, Adam měl převzít vlastní odpovědnost. Sám byl silnější z nich dvou a jemu Bůh svěřil vládu nad vším. Vždyť jej stvořil s jediným záměrem: aby s ním mohl mít společenství. Věřím, že Boha těšilo mít přítele, se kterým mohl být a který se staral o Jeho stvoření. Adam byl Božím přítelem, ale skrze jeho neposlušnost a nevíru dopadla na svět nejhorší forma zrady. Zavládl hřích, každé požehnání přišlo nazmar a vše bylo prokleté. Než budeme s přáteli jednat stejným způsobem jako Adam v zahradě Eden a všechnu vinu svalíme na ně, rozhlédněme se kole sebe. Podívejme se na to, jaký účinek měl hřích na celý okolní svět.

Můj otec mi vždy říkal, že opravdové přátele jde spočítat na prstech jedné ruky. Asi měl pravdu. Je to tak ale správné? Kdo je to tedy přítel? „*Přítel miluje v každé době...*“ (**Příslaví 17:17**). Je s vámi v dobrém i zlém a jen tak snadno to s vámi nevzdá. Skutečný přítel je trpělivý a laskavý, není pyšný nebo hrubý, není nedůtklivý, nepočítá křivdy ani chyby druhých. Takový je Boží přirozený charakter, který druhým prokazuje bezpodmínečnou lásku a přijímá je takové, jací jsou, a ne proto, co mají a co mohou dát.

Abraham byl také Božím přítelem a Bible nám nádherně popisuje způsob, jakým bylo toto přátelství uzavřeno. Je napsáno, že Abraham uvěřil Bohu a Bůh mu to počítal za spravedlnost a nazval jej svým přítelem. Jeden by si myslel, že získat Boží přátelství bude mnohem dražší a náročnější! Není a dodnes se můžeme stát Jeho přáteli úplně stejným způsobem. Bůh nazval Abrahama svým přítelem, protože Mu uvěřil. My máme také věřit v lidi a přijímat je takové, jací jsou. Naneštěstí se v dnešní době zdá, že lidi škatulkujeme podle jejich vzdělání, rasy, finanční situace atd.

Skutečný přítel miluje, nehledá chyby, věří ve vás, je tam pro vás, když ho potřebujete. Myslí si o vás to nejlepší a obětoval by pro vás život.

Kapitola 2

Jak být přítelem

V dětství jsem mnoho přátel neměl, protože jsem byl tak trochu uzavřené povahy. V průběhu dospívání jsem se ale setkával s čím dál více lidmi a uvědomil si, že pokud chci mít přátele, sám se přítelem musím stát. Přátelství není nic automatického. Obě strany musí vyvinout úsilí a snahu skloubit dvě rozdílné povahy, což by nás ale nemělo odradit. Vždyť ani auto nenastartujete bez dvou opačných pólů plus a minus. Všichni jsme stvořeni k Božímu obrazu a každý z nás je jedinečný v každém ohledu. Bůh rozhodně neudělal chybu, když vás tvořil.

Věřím, že knihu o tom, jak *nebýt přítelem*, nikdo psát nemusí. Většina lidí sklízí v tomto ohledu velké úspěchy a ani je to nikdo nemusel učit. Proč je tomu tak? Žijeme v padlém světě. Zlo se skrze hřích rozmáhá a plodí nenávist. Skutečný přítel se ale na to, co je zlé a negativní, jako třeba právě nenávist a pomsta, nesoustředuje a nemusí mít pokaždé poslední slovo. To všechno je spojené s pýchou, která je hříchem.

V této kapitole se zabýváme věcmi z lidského pohledu. Přátelství má ale i hlubší stránku, kterou si lidé ani neuvědomují. Ježíš hovořil o tom, že z lidského srdce vycházejí zlé věci. Pokud tedy člověku ze srdce pramení zlé věci, jak by mohl přijmout ty dobré? Je velmi snadné se okamžitě urazit a vyhlásit válku každému, kdo si dovolil překročit stanovenou hranici. Skutečný přítel vám ale kritiku řekne ne proto, aby zranil, ale protože vás má rád a chce pro vás to nejlepší. „*Kdo po mnohém pokárání zatvrzuje šíji, bude v okamžiku rozdrčen a nebude pro něj uzdravení*“ (**Příslaví 29:1**).

Existuje něco, co nazýváme konstruktivní kritikou z lásky. Většinou je ale přijímána jako cosi ničivého a nenávistného. Důvod, proč ji lidé odmítají, spočívá hned na počátku v pádu člověka. Adam vinil druhé. Neodhalil plně Boží lásku. Proto zavládlo zlo a lidské srdce se zatvrdilo. Místo lásky zavládly žárlivost a hněv. Jak se tedy máme stát přáteli, když se druzí lidé budou chovat takto? Na tuhle otázku budeme hledat odpověď v následující kapitole. Pro tuto chvíli ale zůstaňme na této straně barikády a podívejme se na to, co o přátelích říká král Šalamoun: „*Věrně míněné jsou modřiny od přítele, ale polibků od toho, kdo nenávidí, je mnoho*“ (**Příslaví 27:6**). Skutečný přítel je ten, kdo vám laskavě řekne o chybách,

Nazval jsem vás přáteli

keré děláte, aniž by vás ponižoval a shazoval. Pohnutkou mu je starost o vás a o to, že ubližujete druhým nebo sobě. Pokud ale někdo s lichotkami a polibky prohlašuje, že všechno je dokonalé, a není, pak jej pokládejte za podvodníka a nepřítele. Člověk by měl ve svém okolí dovolit určitým lidem, kteří jsou moudřejší a zkušenější, aby mu „mluvili“ do života, ať už to jsou rodiče, zaměstnavatelé... Osobně jsem ale pevně přesvědčen o tom, že když sloužím lidem jako pastor, to nejlepší, co jim mohu poskytnout, je Boží slovo z Bible. Ta by měla mít poslední slovo v každé situaci, protože obsahuje každou situaci, která patří k životu a zbožnosti.

„*Olej a kadidlo dává radost srdci, milý přítel dává radu z duše*“ (**Příslaví 27:9**). Lidé potřebují Boží radu. Humanistická psychologie ani soubor pravidel, nařízení a požadavků nefungují. Ježíš to řekl takto: „*Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí*“ (**Jan 8:32**). Když radíte příteli, musíte říct pravdu. Získáte tím respekt. Nelze to ale použít jako záminku k pitvání životů druhých jen proto, abyste v nich hledali chyby a mohli jim je následně řádně vytmavit. „*Otevřené pokárání je lepší než skrytá láska*“ (**Příslaví 27:5**). Potřebujeme moudrost od Boha.

„*Železo se brousí železem, tak přítel brousí svého přítele*“ (**Příslaví 27:17**). Vzájemné přátelství je vždy obousměrná záležitost. Jsou schopnosti a talenty, které sami nemáme a které mají druzí. Proto je prospěšné, když jim dovolíme, aby nám pomohli v našich slabínách. Nemyslete si, že všechno víte sami nejlépe. To ale, co dělat umíte, dělejte jak nelépe to jde a služte svým talentem druhým.

„*Svého ani otcova přítele neopouštěj. Do domu svého bratra nechod' v nsnázích - lepší je blízký soused než bratr vzdálený!*“ (**Příslaví 27:10**). Pamatujete si na to, když vám jako dítěti rodiče říkali, abyste byli k druhým laskavý, i když oni k vám nejsou? Nikdy nevíte, kdy budete druhého člověka potřebovat. Je snadné být laskavý k těm, kdo jsou milí na vás. Ježíš ale řekl: „*Milujte své nepřátele.*“ Taková slova jdou strávit jen těžko. Následující kapitola se věnuje tomu, jak to provést.

Kapitola 3

Přítel miluje v každém čase

Lidé všech ras a národů něco hledají. Jedni touží po pokoji, naději a lepší budoucnosti, jiní zase po přátelích, lásce nebo vztahu. Ať už hledáte cokoliv, existuje jediný zdroj tohoto všeho. Člověk vkládá důvěru ve věci, které jsou nejen pomíjivé, ale které se za čas omrzí a prázdnota, kterou měli zaplnit, se opět přihlásí o slovo. Nejen slavní tohoto světa jsou dobrým příkladem. Mají bohatství a věhlas, a přesto i oni experimentují s drogami, rozvádějí se a znovu žení a vdávají v naději, že další partner bude lepší než ten předchozí, zkoušejí nová náboženství a kultury a konci toho všeho bývá smrt nebo sebevražda.

Dosud jsme se zabývali některými praktickými stránkami přátelství, ale jádro této otázky nespočívá v našich schopnostech. Mnohokrát se snažíme udělat to nejlepší, a přesto neuspějeme. Přátelství i manželství se rozpadají proto, že nerozumíme lásce. Zamyslete se nad těmito slovy: „*Přítel miluje za všech okolností*“ (**Příslaví 17:17**). Přítel jsme do určité míry definovali. Popište ale Boha: „*vždyť Bůh je láska*“ (**1. Jan 4:8**). Bůh nás miloval jako první. Poslala svého jediného Syna, aby za nás zemřel na kříži. „*Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele*“ (**Jan 15:13**). Bez ohledu na to, kde jste nebo co právě děláte, Bůh vás velmi miluje. Vztahuje se k lidem se zlomeným srdcem, k chudým i bohatým a jedině, na co se ptá, je: „*Přijdeš ke mně?*“ Ježíš Kristus pro nás připravil cestu k Bohu. A když přijdeme, říká o nás: „*...vás jsem nazval přáteli*“ (**Jan 15:15**).

Ježíš Kristus je opravdovým přítelem. Přišel na zemi, aby nám ukázal cestu, zemřel na kříži, byl pohřben, a potom vzkříšen z mrtvých. Nyní žije v srdcích milionů lidí. „*...ale některý přítel přilnul víc než bratr*“ (**Příslaví 18:24b**). Když v životě okusíme Boží lásku, jsme schopni milovat druhé i sebe takovým způsobem, který do té doby nebyl možný. Skutečným zdrojem trvalého přátelství je Boží láska.

Bůh miluje každou lidskou bytost na této planetě a nejen to. Chce být naším nejlepším přítelem a dělit se s námi o všechna svá požehnání. Ne každý člověk ale o Jeho lásku stojí. Bůh nám každému dal svobodnou vůli, abychom se sami mohli rozhodnout. Proč to vše dělá? Protože milost je dar. Jen náboženství nám říká, že si ji musíme zasloužit. Skutečný přítel

Nazval jsem vás přáteli

dává druhému své všechno, aniž by za to požadoval protislužbu. Pokud se tak někdo chová jinak, pak to už není milost.

Lidé namítají: „*Přátele mám, Boha znám, dobrý člověk jsem. Náboženství nepotřebuji!*“ Právě v tom posledním bodu s nimi souhlasím. Ani já nechci žádné náboženství. Křesťanství spočívá ve vztahu s Bohem skrze Jeho Syna, Pána Ježíše Krista. Tak jednoduché to je! Možná jste dobří ve vlastních očích nebo v porovnání s ostatními. Jak dobře si ale povedete před Božím soudem? Jediný přítel, který vás ten den bude schopen zachránit, je Ježíš Kristus, pokud jste Ho udělali svým Pánem a Spasitelem. Copak to není láska, že odpustí všechny hříchy a zachrání vás? Kdy jste naposledy volali kamarádům s prosbou o pomoc a oni buď nedorazili, nebo vám za to něco naučovali? Je ale jeden přítel, který miluje za všech okolností a nikdy vás neopustí ani se vás nezřekne.

Jen Bůh může změnit lidské srdce. Když to ale udělá, vlije do něj svou lásku. Nazývá nás pak nejen svými přáteli, ale také dětmi. Pozemský otec je také přítelem svých dětí a udělal by pro ně vše, co je v jeho silách. Pokud je toto pravda o lidech, o co více to platí o našem nebeském Otci, který se stará o své děti, když Ho prosí?

Všechny věci dnešního světa jsou dočasné. Buď shnijí, zrezaví nebo uvadnou a zemřou, dokonce i přátelé. Věčné ale znamená, že je to navždy, aniž by cokoliv vybledlo nebo zemřelo. Bůh je přítel navěky a navždy všem, kteří Jej přijmou. Nikdy na vás nezmění názor a nikdy vás nezklame. Když Ho budete volat, přijde. Jeho láska a přátelství jsou neochvějně. A v tom všem zůstává Bohem.

Nádherně to vyjádřil David v Žalmu 36:6-11:

„Tvá láska, Hospodine, dosahuje k nebi, tvá věrnost sahá k oblakům. Tvá spravedlnost je jak mohutné hory, tvé zákony jsou hloubka nesmírná - lidem i zvěři, Hospodine, pomáháš!

Tvá láska, Bože, je nad cenné poklady, do stínu tvých křídel se lidé uchýlí! Hojností tvého domu bývají nasyceni, z rajských potoků je napájíš.

Pramen života je přece u tebe a ve tvém světle světlo vidíme. Svou lásku rozestři na ty, kdo tě znají, svou spravedlnost na v srdci upřímné.“

Nazval jsem vás přáteli

Když je naše přátelství s Bohem v pořádku, dobře se daří i našim pozemským přátelstvím. Mnohokrát jsem si téhož všiml i v manželských a rodinných vztazích. Jedině Boží bezpodmínečná láska může vytvořit pouto skutečného přátelství mezi dvěma lidmi, a to ve chvíli, kdy je aktivní v srdcích obou. To je klíčovým zdrojem pravého přátelství.

Kapitola 4

Přítelova zrada

Přítelova zrada je pravděpodobně jednou z nejbolestivějších životních zkušeností. Mnozí lidé to zakusili. Něco v životě získat je snazší, než si to potom udržet. I přítel je dostatek, dokud se o ně staráte a plníte jejich přání. Ve chvíli, kdy ale přestanete, utečou jinam.

V Bibli je mnoho poučných příběhů o zradě přátel. Jedním z nich je ten o Jobovi. Kniha Job je pokládána za jednu z nejstarších knih Bible. Každý v ní pravděpodobně najde něco, co sám prožil, ale její konec je úžasný.

Velmi zkráceně řečeno, Job byl spravedlivý a měl bázeň před Bohem. Satan jej ale ranil a Job trpěl a byla zkoušena jeho víra. Na začátku této zkoušky Joba jeho tři přátelé podporovali a utěšovali. Zakrátko se ale obrátili proti němu a začali ho obviňovat z toho, že je zlý, lhář a hříšník. Tento scénář se v historii opakoval mnohokrát. Job ale na zradu svých přátel reagoval takto: „*Když se mi vysmívají přátelé, k Bohu přes slzy dívám se*“ (Job 16:20). I v těch nejbolestnějších chvílích Bůh vždy naslouchá a utěšuje duši. Joba netrápilo jen vlastní tělo. K tomu se ještě přidali jeho přátelé a manželka nebyla o nic lepší.

Když ztratíte důvěru v přátele, kteří vás zradili (a dojde k tomu znovu, s tím můžete počítat), jsou dvě možnosti: buď se nechat zdrtit, nebo se přes to přenést. Mnohé záleží na tom, kam nebo do koho byla vložena vaše důvěra. Dnes už to budou asi stovky lidí, kterých jsem se ptal, jestli důvěřují sami sobě. Většinou odpověděli: Ne. Pokud tedy nemůžete důvěřovat sami sobě, pak komu?

Nezapomeňte, že přítel miluje za všech okolností. I Job se s přáteli pravděpodobně měl rád a důvěřovali si navzájem. Někde se to ale nakonec pokazilo a zhořklo. K tomu, co napsal prorok Micheáš, není třeba nic dodávat:

„Nespoléhejte na bližní, nevěřte ani příteli, chraň se svá ústa otevřít i před ženou, co máš v náručí! Syn pohrdá svým otcem, dcera se staví proti matce, snacha své tchyni vzdoruje - člověk má nepřátele ve vlastní rodině. Já ale Hospodina vyhlížím, čekám na Boha - on mě zachrání, můj Bůh mě vyslyší!“ (Micheáš 7:5-7)

Nazval jsem vás přáteli

Bůh nás nikdy nezradí a nikdy se na nás nerozduří, protože pokud by tomu tak bylo, musel by se omluvit Ježíši, že Jeho dílo na kříži bylo marné. Vraťme se k Jobovi. Měl své přátele a na čas i jejich lásku a podporu. Pak se ale obrátili proti němu a on se zase obrátil s důvěrou k Bohu, který dal vše do pořádku. Bůh sám nejlépe ví, jak jednat s lidmi mnohem lépe než my. Proto, pokud se vám v této oblasti nedaří, odevzdejte ji Bohu. On se postaral i o Joba. Promluvil k jednomu z jeho přátel, Elifazovi, a řekl: „*Hořím hněvem proti tobě a tvým dvěma přátelům...*“, pak je poslal, ať jdou za Jobem, aby za ně obětoval a modlil se.

Když se rozpadnou přátelství, stále je naděje na jejich obnovení. V Jobově případě to bylo obnovení veliké. Než k tomu ale mohlo dojít, musel se Job sklonit před Bohem a svým přátelům odpustit. Oni museli udělat totéž. Odpuštění je mocné! Ježíš v **Markovi 11:25** řekl: „*Když se postavíte k modlitbě, odpouštějte, pokud něco proti někomu máte, aby i váš Otec v nebesích odpustil vaše prohřešky vám.*“ Nejprve je třeba odpouštět, a to je možné díky pokoře, která následně umožní Boží milosti, aby proudila do našich životů. Když se Job modlil za své přátele, Pán mu požehnal dvakrát víc než na začátku, a to už tehdy byl velmi bohatým člověkem. Uzdravil a obnovil jeho rodinu, dal mu úspěch ve všem jeho konání a Job zemřel ve velmi vysokém věku. Jen Bůh může obrátit pohromu v zázrak!

Další úžasný příběh je o Davidově životě, kdy se z pasáčka ovcí stal králem. Bůh Davida vyvolil, aby pro něj vykonal veliké věci. Než byl ale korunován, musel mnohé překonat, mimo jiné také žárlivost krále Saula, který mu usiloval o život.

Žárlivost je hřích a zlá věc, která je kořenem hořkosti a nenávisti. Lidé obecně, a v České republice zvláště, mají s žárlivostí a závistí problém. Ty jsou jako rakovina a podobně bují, rostou a zhoršují se, a proto se za svá slova neomlouvám. Chtivost je jedním z původců žárlivosti, protože člověk chce, co má druhý a víc. Saul takto viděl, že Boží ruka spočívala na Davidovi a jemu se ve všem dařilo. David ale miloval Pána.

Žárlivost rychle ničí přátelství a Saul jednostranně šlapal po tom jejich. David nadále ctil svého krále a nezahořkl vůči němu. Králův vlastní syn Jónatan se stal Davidovým věrným přítelem a postavil se dokonce za Davida proti vlastnímu otci. „*Jónatan Davidovi pověděl: Cokoliv řekneš, to pro tebe udělám.*“

Bůh vždy poctí věrnost a dá milost těm, kdo jednají Jeho způsobem. David nadále ctil Saula a jednal s ním tím nejlepším způsobem. Možná jste v podobné situaci. Někdo proti vám brojí a tento boj a bolest vás udolávají. Poučení z Davidova života nám všem ale říká,

Nazval jsem vás přáteli

abychom neodpláceli zlým za zlé, protože to plodí jen další zlo. David dobrým překonal zlé. „*Nemstěte se sami, milovaní, nýbrž dejte místo Božímu hněvu, neboť je napsáno: ‚Mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán.‘ Ale: ‚Jestliže má tvůj nepřítel hlad, dávej mu jíst, a á-li žízeň, dávej mu pít; když to budeš činit, nasypeš žhavé uhlí na jeho hlavu.‘ Nenech se přemáhat zlem, ale přemáhej zlo dobrem“ (Římanům 12:19-21).*

Bůh jednal se Saulem a ten uznal, že zhřešil a choval se jako hlupák. Pokud nedojde k opravdovému pokání, které je základem pro odpuštění, zapomenutí a přikrytí hříchů Kristovou krví, dojde k tomu znovu. Bůh má způsoby, jak si získat naši plnou pozornost. Miluje nás a chce pro nás to nejlepší. My ale musí splnit svou část: odpouštět, milovat, akceptovat se navzájem.

Saul udělal mnoho dalších chyb, ale tou největší byla nedůvěra v Boha. Davida zradili, ale Bůh ho udělal králem, protože Mu důvěřoval jako tomu nejlepšímu příteli. I vy důvěřujte bez ohledu na to, jakému problému čelíte. A tak buď přítelem jste, nebo nejste.

Kapitola 5

Přítel Boží nebo přítel světa?

Ježíšův nevlastní bratr Jakub napsal: „*Nevíte, že přátelství se světem znamená nepřátelství s Bohem? Kdokoli se rozhodne být přítelem světa, stává se Božím nepřítelem*“ (**Jakub 4:4**). To jsou silná slova, ale na obě strany to hrát nejde. To by byla bigamie. Ježíš řekl, že můžeme mít jen jednoho ze dvou pánů. Jednoho z nich budeme milovat a toho druhého nenávidět. Není možné milovat oba najednou.

Lidé touží po věrnosti a Bůh také. Svět je velmi lákavým místem a vy jste každý den vystaveni velkému pokušení. Pokušení samo o sobě hřích není. Ježíš byl pokušen, ale odmítl naslouchat d'ábovým lžím. Když se ale spřátelíte s hříchem, uděláte přesně to, co po vás d'ábel chce. Je bohem tohoto světa, který vládne díky Adamovu hříchu.

Bůh nám dal skrze milost svou moc k tomu, abychom mohli žít zbožným životem. Nelze toho dosáhnout díky vlastnímu snažení, ale jedině skrze víru v Ježíše Krista. V okamžiku, kdy svou víru a důvěru vložíme v cokoliv jiného, než co udělal Ježíš na kříži, duchovně cizoložíme. Bůh je žárlivý Bůh a chce, abychom mu byli věrní. Jeho přáteli se staneme ve chvíli, kdy se znovu narodíme (**Jan 3:3-5**). Znovuzrozený věřící, křesťan či jaké jiné označení bychom použili, je Boží dítě. Hřích nad ním už nevládne ani nemá moc. Staré věci pominuly a všechno je nové. Už nejsme jen obyvateli země, ale občané nebeského království. Nyní patříme do Božího království a ne do království temnoty.

Někomu sloužit budete, ať už Pánu nebo d'áblovi. To je nevyhnutelné. Bůh má ale jiný standard než svět, který je hříšný a zlý. Pokud bude člověk soužit světu s veškerými jeho žádostmi a chamtivostí, stává se modloslužebníkem, který uctívá věci tohoto světa. Bůh je ale Bohem milosti a spravedlnosti. Vždy vás bude milovat a svou milostí se vás bude snažit přitáhnout k sobě.

Hřích a svět vás vezmou dál, než jste původně chtěli zajít, a budou vás držet déle, než jste sami chtěli zůstat. Možná jste se načas spřátelili s d'áblem. Nemyslíte ale, že už toho bylo dost? Možná k vám hovoří příliš mnoho hlasů, ať už d'áblův, Boží nebo váš vlastní. Zastavte se a naslouchejte! Přítel vám bude říkat pravdu. Boží slovo je pravda. Jakub v dalších verších pokračuje a píše: „*Naopak, nabízí úžasnou milost! Říká přece: "Bůh se staví proti pyšným,*

Nazval jsem vás přáteli

pokorné ale zahrne milostí." Poddejte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížte se Bohu a přiblíží se vám. Umyjte své ruce, hříšníci, a očistěte svá srdce, vy, kdo máte dvojakou mysl“ (Jakub 4:6-8).

Přestaňte se vším hříchem, zlozvyky a tělesnými touhami zápasit z vlastní síly. Bůh říká: „Pojďte ke Mně. Já budu vaší přítelem.“ Ďábel je lhář a nikdy nebyl nikomu přítelem a bezpočet lidí uvěřilo jeho lživé otázce: „Opravdu Bůh řekl?“ Bible je neomylné Boží slovo. Není výtvorem člověka ani náboženství. S náboženství si zahrává příliš mnoho lidí. Myslí si, že dobrými skutky si zajistí Boží přijetí. Nemohou být ale od pravdy vzdálenější. Nic takového Bible neříká. Vyjděte z ulity náboženství a přijďte k Bohu. Vyjděte ze způsobů tohoto světa a každý den krácejte s Ježíšem. Pak a jedině pak se člověk stane Božím přítelem.

Pro mnohé je to ale velikou překážkou. Nevědí, „jak přijít k Bohu?“ Odpovědí je, takový jací právě jste. Jeho oběť na kříži za všechno zaplatila. Ježíšova krev očistila každý hřích a každého hříšníka. Jediné, co je na vás, je Mu uvěřit. K tomu, co udělal, nemůžeme nic přidat. Bylo za nás v plné výši zapláceno, a to jednou a provždy. Prosím, přečtěte si pozorně poslední kapitolu, která hovoří o tom, jak se navěky stát Božím přítelem.

Kapitola 6

Dokonalé přátelství

Zní to sice příliš dobře na to, aby to byl pravda, ale dokonalé přátelství opravdu existuje. Přátelství je něco, co je třeba budovat. Bůh nám ale dal dar být přítelem. Vztahy se časem vyvíjí a posilují. Nikdy však nedosáhnou bodu, kdy bychom si řekli, že jsou dokonalé. Vždyť i svět, ve které žijeme, je velmi nedokonalý, a tak se dokonalost zdá být nedosažitelná. To ale platí pouze v případě, že jste z tohoto světa.

Co kdybyste spojili nebeské a pozemské, jaký vztah by to byl? V Janově evangeliu se píše: „*Kdo přichází shůry, je nade všechny. Kdo je ze země, je pozemský a mluví pozemsky. Kdo přichází z nebe (Ježíš), je nade všechny...*“ (**Jan 4:31**) Ježíš je dokonalý, a když máme vztah s Ním skrze nové narození, náš duch se stává dokonalým stejně, jako je On. Zbytek je potom proces až do dne Ježíšova návratu (**Filipským 3:21, 1. Korintským 15:53**). Byli jsme stvořeni k tomu, abychom žili věčně. Otázkou je, kde svou věčnost budeme trávit. Toto rozhodnutí jde ale udělat jen dokud jsme tady na zemi.

Co kdybyste znali den a hodinu své smrti, a pak v poslední chvíli života volali k Ježíši, aby vás spasil a zachránil před peklem? Přesto, že by to udělal, bylo by to pokrytecké! Je mnohem lepší poznat Ho ještě dnes. Nikdo nezná ani den ani hodinu vlastní smrti. V tom okamžiku ale možná budete sami, kdo ví? Je ale Jeden, který je bližší než bratr, přítel, který miluje za všech okolností, ten, kdo vás nikdy neopustí ani se vás nezřekne. Je to Spasitel našich duší, Ježíš Kristus.

Pokud jste se doposud nerozhodli přijmout Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele, teď je k tomu ta pravá chvíle. Nejde o náboženství, ale o vztah. On je živý a chce s vámi být.

Není větší lásky, pokoje a radosti, která by vešla do lidského srdce než od Boha samotného. On ale přichází jen na základě pozvání. Pokud byste Jej chtěli do svého života pozvat, stačí se modlit tuto jednoduchou modlitbu:

Drahý nebeský Otče, přicházím k Tobě ve jménu Ježíše. Jsem hříšník a prosím Tě, abys mi odpustil. Pane Ježíši, očisti mě svou drahou krví, kterou si za mě prolil na kříži.

Nazval jsem vás přáteli

Dělám pokání ze všeho špatné, co jsem kdy udělal(a), a prosím Tě, abys byl mým Pánem a Spasitelem. Pjijď do mého srdce a naplň mě svým Duchem Svatým. Ve jménu Ježíše, amen.

Pokud jste se modlili tuto modlitbu poprvé, napište nám a mi vám pošleme zdarma Bibli a další knihy, které vám pomohou žít křesťanským životem.

www.jezisuvhlas.cz